

Міністру юстиції України
пану Петренку П.Д. (ОСОБИСТО ТА ТЕРМІНОВО)

Шановний Павле Дмитровичу,

Пишу Вам стосовно справи моєї доньки, Сабіни [REDACTED] яка незаконно утримується на території України. Як я розумію, Ви отримали мій лист від 13 квітня 2015 року, приблизно за дев'ять днів до другого засідання Касаційного суду, яке відбулося 22 квітня. У цьому листі я скаржився (серед всього іншого) на «незбалансований» склад судової колегії, яка складалася з 4 жінок та 1 чоловіка (засідання 8 квітня), що є неприйнятним у випадку слухання справи незаконно утримуваної дитини.

22 квітня 2015 року я знову був присутнім на засіданні Касаційного суду з метою спостереження за ходом процесу.

Перше враження було приємним: я побачив, що до початкового «незбалансованого» складу колегії додали ще двох суддів-чоловіків.

Я майже в це повірив, але в момент, коли йшло внутрішнє обговорення справи, а нас всіх попросили вийти з залу засідань, один з цих додаткових суддів вийшов з нами разом, тобто рішення приймав той самий початковий склад колегії, як і 8 квітня (4+1).

Ось тоді я усвідомив, що все це було не що інше, як театральна вистава. Крім того, колегія Касаційного суду може існувати тільки у складі з 5 суддів.

Було б досить кумедно, якщо б в такі ігри грала моя трирічна донька. Але в випадку, коли урядовий орган вдається до подібних обманних дій, я бачу привод до серйозного занепокоєння!

Але ніщо вже мене не дивує в Україні:

Я відвідував засідання Касаційного суду в якості «спостерігача» тому, що, як я зрозумів, Касаційний суд приймає власні внутрішні рішення тільки шляхом аналізу наявних документів та доказів, та не враховує ніяких нових доказів!

Але, знову ж таки, трапилось зовсім інше. 22 квітня був присутній дідусь моєї доньки. Як завжди, він був представником матері дитини. Суд надав йому право представити «нові» докази. Але його докази взагалі не були новими! Він підняв питання, яке обговорювали на всіх попередніх слуханнях. Це та сама стара проблема: про те що дитина народилася в Україні від матері-українки...

Але в Гаазькій конвенції про це не йдеться! В Гаазькій конвенції не йде мова про місце народження та національну ознаку. Також вона не розглядає соціальний статус, вік, расу, фінансовий стан та релігію.

Гаазька конвенція просто встановлює факт, що дитина має бути повернена до «звичного місця проживання» з якого її вивезли. Нічого більше!

А те що «звичне місце проживання» дитини (та матері) є Німеччина було вже кілька разів доведено. Мати має повне право проживати в Німеччині та користуватися усіма привілеями, які мають німецькі громадяни, (за винятком голосування на виборах).

Мати та дитина були зареєстровані в Німеччині. Вони обидві мають номер соціального страхування, номер платника податків, медичну страховку, пенсійний план, банківський рахунок і т.д... Не хто інший, як мати дитини особисто підписала всі папери, які її стосуються, та звернулася щодо свого статусу. Ці документи були надані до Вашого Міністерства як докази. Якби мати тоді поїхала до Німеччини в якості відвідувача, то не було б необхідності у оформленні всіх цих різноманітних документів. Саме мати бажала жити в Німеччині, а дитина носить моє прізвище.

Всі ці вищезазначені докази є (або мають бути) у розпорядженні Касаційного суду, але жодне з них не було взяте до уваги.

Замість цього, Касаційний суд використав старі та відомі заяви дідуса дитини як зручний засіб для повернення справи до Хмельницького суду, мабуть, з метою виправлення деяких «формальних помилок» і, таким чином, знову відкладаючи справу.

Давши дозвіл на представлення нових доказів, Касаційний суд сам зробив формальну помилку. З самого початку було очевидно, що йдеться про ідею «виграти час». Українські органи влади вкрай неохоче ставились до розгляду цієї справи. Протягом перших 14 місяців нічого взагалі не трапилось. Проїшов рік-півтора поки відбулося перше слухання в Сімейному суді. І хоча 22 грудня 2014 року Хмельницький суд виніс вердикт щодо повернення дитини (виконання якого в той самий день було скасовано), пройшло ще три з половиною місяця поки, нарешті, 8 квітня 2015 року, не відбулося перше слухання в Касаційному суді – тільки для того, щоб відкласти справу до 22 квітня, а потім відтермінувати її ще далі.

Гаазька конвенція вимагає, щоб справи вирішувалися «як найшвидше»!

З 22 грудня 2014 року у мене не було жодного шансу поспілкуватись з моєю дочкою. Більш того, намагаючись її побачити на власні очі, 15 квітня 2015 року я з невеликої відстані спостерігав, як дідусь та бабуся знову незаконно забирають та вивозять дитину до невідомого місця. Як завжди, мати не була присутня.

Родина намагається повністю відсторонити батька від дитини. Порушуються не тільки мої права опіки, але також моє право на контакт з власною дочкою. Такі дії не відповідають навіть вашому власному Сімейному кодексу України!

Але Касаційний суд не виказав ніякого інтересу до цих фактів, явно ставши на сторону відповідача!

Мою дочку утримують дідусь та бабуся. Вони є справжні ініціатори нелегального вивезення. Вони заволоділи дитиною, яка не є їх власною. Це справжнє викрадення дитини, в якому є склад злочину! Сама мати живе в Києві, на відстані 300 кілометрів. Лише зрідка вона відвідує Шепетівку та бачить дитину. Вона не здійснює своє право на опіку. Крім того, дідусь та бабуся страждають від серйозних хвороб і не в змозі забезпечити належне виховання дитини (докази цього факту були представлені).

Як ви знаєте, це не поодинокий випадок. Інший батько, доктор [REDACTED] набув схожий досвід в справі повернення свого незаконно вивезеного до Києва сина Емілія.

Для всіх, хто має стосунок до справи, стає очевидним, що Україна просто не бажає виконувати свої зобов'язання за договором Гаазької конвенції.

Зволікання в судах та органах влади, відправлення неповних файлів та документів; небажання вашого Міністерства повідомити про судові слухання (вчасно або зовсім); дії, які вводять в оману;

підтримка порушення прав піклування/ права на контакт (згідно Гаазької конвенції, Міжнародного кримінального суду та Європейського суду по правам людини та Сімейного кодексу України).

29 квітня – день народження моєї дочки. Їй виповнюється чотири рочки. На жаль, я не знаю де вона. Не знаю, чи з'явиться у мене шанс побачити або поговорити з нею.

Тому я настійно прошу Ваше Міністерство та органи законної влади:

- 1) негайно забезпечити мені можливість належного контакту з моєю дитиною телефоном, інтернет відео-зв'язком та особисто;
- 2) повернути мені дитину, як то вимагає Гаазька конвенція та ставитися до цієї справи, як до термінової без подальших зволікань;
- 3) висунути кримінальні звинувачення проти дідуся та бабусі дитини – [REDACTED] [REDACTED] за ініціювання та сприяння у викраденні неповнолітньої, неправомірне утримання неповнолітньої у своєму розпорядженні, яка не є їх власною дитиною.

Викрадення неповнолітнього – не є «спортом». Це серйозний кримінальний злочин та дія, яка може нанести дитині серйозну психологічну шкоду. Це злочин, в якому Україна зараз активно бере участь.

Щиро Ваш,

Уве [REDACTED]

[REDACTED] 28.04.2015